

Arrest

nr. 219 910 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SOUDANT
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 december 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 januari 2016 om internationale bescherming. Op 7 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Gerdi Ghaws gelegen in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar. U behoort tot de pashtoun-etnie. U bent 17 jaar oud.

U kreeg via uw oom langs moederszijde een job bij een bakkerij. Uw taak was om het deeg te maken. Nadat u daar een tijdje werkte gaf uw oom u een product. Uw oom vertelde u dat hij dit product gekregen had van uw baas en dat u dit bij het deeg moest doen. Toen u het product bij het deeg deed, zag uw baas dit en hield u tegen. Uiteindelijk bleek het product vergif te zijn. Uw baas belde de politie die u kwam arresteren. Toen ze u ondervroegen zei u dat u het product van uw oom had gekregen. Nadat de politie hem had gearresteerd, en via bemiddeling van het dorps hoofd, werd u vrijgelaten. Eenmaal terug thuis vertelde uw moeder u dat uw oom lid was van de taliban. U werd naar het huis van uw oom langs vaderszijde gestuurd, waar u een nacht verbleef terwijl voorbereidingen werden getroffen voor uw vertrek. U verliet Afghanistan vermoedelijk in november 2015 en kwam aan in België op 29 december 2015 waar u op 4 januari 2016 asiel aanvraag. Tijdens en na uw vertrek kreeg uw familie ook nog twee dreigbrieven van de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, uw geboortecertificaat, twee dreigbrieven van de taliban, de aangifte die werd gedaan bij het districtshuis en een briefomslag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw dagdagelijks leven als jongere in het dorp Gerdi Ghaws vaag en weinig aannemelijk zijn.

Zo verklaart u nooit enige vorm van opleiding te hebben genoten, noch op school, noch in de moskee of madrassa, noch via privéles (CGVS, p. 4). Gevraagd naar de reden hiervoor zegt u dat u niet beseftte dat u naar school kon en dat u vaak thuis voor uw broers moest zorgen (CGVS, p. 5). U zegt echter ook dat er een moskee was naast uw huis (CGVS, p. 6). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u niet zou beseffen dat u een opleiding kon krijgen of dat daar nooit over zou gesproken zijn binnen uw familie. U

zou op zijn minst moeten weten waarom uw ouders beslisten om u geen enkele vorm van onderricht te laten volgen.

Uw familie bezat veel landbouwgrond, namelijk 26 of 28 jerib, waarvan zeker een deel gelegen naast jullie woning. Deze werden bewerkt door een landbouwer die in jullie dienst werkte. Daardoor moest u nooit meehelpen op het veld. Sterker nog, u werd verboden om naar de velden te gaan (CGVS, p. 6 en 11). Daardoor hebt u ook niet veel info over wat er op de velden gebeurde of waar ze precies lagen. Gevraagd naar de ligging zegt u vaag dat ze op een heuvel naast uw huis lagen (CGVS, p. 6). Als verklaring hiervoor zegt u dat in Afghanistan de kinderen niet naar de velden mogen omdat ze dingen zouden kapot maken (CGVS, p. 6). Het is opmerkelijk dat u als oudste zoon niet zou moeten meehelpen op het veld. Het is echter ongeloofwaardig dat het u verboden zou zijn naar het veld te gaan. Bovendien verklaart u dat er op jullie gronden gerst werd geteeld en dat dit gezaaid werd bij het begin van de zomer, terwijl uit informatie van het CGVS blijkt dat gerst in de provincie Nangarhar gezaaid wordt in oktober en november.

U beweerde nooit naar school te zijn geweest, u moest niet meehelpen op de landbouwvelden van uw familie en u werkte pas een maand in de bakkerij voor u moest vluchten. Tijdens het gehoor werd u dan ook gevraagd om te vertellen wat u allemaal deed met de rest van uw tijd. U antwoordde dat u 's morgens ging bidden, daarna thuis thee dronk, daarna speelde met vrienden. Later op de dag moest u water gaan halen voor thuis en daarna bleef u thuis met uw familie (CGVS, p. 6). Er werd u gevraagd om wat meer te vertellen over met wie en waar u ging spelen. U noemde enkele namen van vrienden en verklaarde dat u ging spelen in de woestijn dicht bij uw huis (CGVS, p. 6). U werd aangespoord wat meer te vertellen. U herhaalde dat u ging spelen in de heuvel in de woestijn of bij andere huizen die lager gelegen waren (CGVS, p. 7). Daarop werd u gevraagd of u voorbeelden kon geven van specifieke plaatsen waar u ging spelen en waar er tijdens het spel iets leuks of interessants was gebeurd. U repliceerde dat u gewoon speelde en dat iedereen van elkaar probeerde te winnen (CGVS, p. 7). De vraag werd u nogmaals gesteld. Daarop vernoemde u incidenten die in uw regio gebeurd zijn (CGVS, p. 7). De vraag werd u nog een derde maal gesteld. U antwoordde dat als iemand verloren had hij werd gestraft (CGVS, p. 7). Opnieuw kon u echter geen enkel specifiek voorbeeld geven over iets dat u met uw vrienden zou hebben meegemaakt.

Later in het gehoor werd u nogmaals gevraagd om meer te vertellen over uw dagelijks leven. U werd er tevens op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u als oudste zoon geen taken of werkjes moest verrichten buiten water halen. Er werd u gevraagd om meer te vertellen over uw activiteiten en de plaatsen waar u naartoe ging. U vertelde dat u spelletjes speelde of naar het cricketveld naar de cricketspelers ging kijken (CGVS, p. 11). Nadat u werd aangespoord om meer te vertellen repliceerde u dat u voor de rest gewoon thuis zat, uw moeder hielp en water ging halen. U voegde hieraan toe dat u misschien de oudste zoon was maar dat dat niet betekent dat u al oud was (CGVS, p. 11). Zelfs van een jongere die in een dorp woonde kan echter verwacht worden dat hij op een meer doorleefde wijze kan vertellen over zijn vrienden en zijn dagdagelijkse activiteiten. Er werd u daarna nogmaals gevraagd voorbeelden te geven. U antwoordde: "meer weet ik ook niet, ik deed enkel de dingen die ik gezegd heb (...)" (CGVS, p. 12). U stelt vervolgens dat er twee populaire sporten waren in uw regio, cricket en karate, maar dat u daar voor te jong was dus dat u met de andere jongens met de knickers speelde (CGVS, p. 12). Er werd daarna een laatste poging gedaan om een duidelijker beeld te krijgen van uw dagelijkse leven. U antwoordde dat er soms ruzies waren tussen jongens, waarna de ouders van de jongens eveneens op de vuist gingen. Meer wist u niet te zeggen (CGVS, p. 12).

Daarnaast beweerde u dat u steeds in het dorp bleef en nergens anders naartoe ging. U zou uw dorp slechts eenmaal verlaten hebben zes jaar geleden om in het districtshuis uw taskara te gaan halen (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe het komt dat u nooit uw dorp verliet antwoordt u dat dit niet mogelijk was omdat buiten uw dorp mensen werden onthoofd en ontvoerd door personen die zich voordeden als ijsjesverkopers of sieradenverkopers (CGVS, p. 8). Gevraagd om daar meer over te vertellen verklaarde u dat er ontvoerders kwamen die kinderen ontvoerden voor losgeld en ook taliban (CGVS, p. 12). Gevraagd om wat meer te vertellen over de ontvoerders gaf u een voorbeeld van een kind dat zeven jaar geleden ontvoerd en vermoord werd, waarna de ontvoerder door dorpingen werd gelyncht (CGVS, p. 12). Recentere voorbeelden kon u niet geven. Hiernaar gevraagd antwoordde u: 'Het was dan ook de periode dat het zeer onveilig was, dagelijks zie je mensen die onthoofd zijn aan de begraafplaats, Afghanistan is onveilig, vooral onze plaats is zeer onveilig' (CGVS, p. 12). Daarna voegde u toe dat u eenmaal, toen u op weg was naar de bazaar, iemand zag die onthoofd was en dat u daarna schrik had om naar buiten te gaan (CGVS, p. 12). Daarna verandert u van onderwerp en sprak u over de imams die jongens overtuigden mee te bouwen aan de moskee, waarna ze gedwongen werden

meeegenomen en zelfmoordaanslagen moesten plegen (CGVS, p. 12). Ook hiervan kon u geen enkel voorbeeld geven. U beweerde dat wanneer ze jongens zagen die mooi waren en kettingen droegen, ze hen vroegen mee te gaan en religieuze dingen te leren (CGVS, p. 13). Er werd u een tweede maal om specifieke voorbeelden gevraagd. U antwoordde dat het bezit van een gsm met geheugenkaart bestraft werd (CGVS, p. 13). Andere voorbeelden kon u niet noemen (CGVS, p. 13). Gelet op bovenstaande is het niet aannemelijk dat u nooit uw dorp hebt verlaten.

Ook over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp kon u nauwelijks vertellen. U verklaart dat er taliban aanwezig was in uw dorp en dat ze naar uw dorp kwamen om mensen met wie ze problemen hadden aan te vallen en te vermoorden, vooral 's nachts (CGVS, p. 13). Opnieuw slaagde u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven van iemand in uw dorp met wie de taliban problemen zou hebben gehad, met uitzondering van een soldaat die volgens u werd aangevallen en vermoord (CGVS, p. 13). Ook verklaarde u dat het in uw dorp zo was dat, wanneer iemand wat geld had of er goed uitzag, andere dorpingen die persoon aanvielen in naam van de taliban. Gevraagd naar voorbeelden kunt u er echter verderom geen geven (CGVS, p. 14).

Gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw regio, antwoordde u dat de politie eens werd aangevallen, en dat de taliban er eens in slaagde een aantal tanks te veroveren, ongeveer vijf jaar geleden. Ook zegt u dat er altijd gevechten waren. Gevraagd om meer te vertellen over deze gevechten antwoordde u vaagweg dat de politie ongeveer drie jaar en half geleden werd aangevallen en dat verschillende agenten werden gegijzeld en vervolgens verbrand. Aangespoord om hier verder op in te gaan antwoordt u: "Bijna elke dag horen wij schoten van de andere kant van de rivier, van de raketten, van de wapens, ik heb van de kinderen gehoord dat er training wordt gegeven door de taliban aan andere leden, daarom worden ze ook vaak aangevallen door het leger" (CGVS, p. 15). U slaagde er echter opnieuw niet in om verdere voorbeelden te geven.

Ten tweede vertoont ook uw kennis over uw district en Afghanistan in het algemeen significante lacunes.

Zo bleek dat u de Afghaanse kalender niet kunt gebruiken en dat u zelfs de naam van de eerste maand van het jaar niet kon noemen (CGVS, p. 3). Als verklaring hiervoor roept u in dat u niet geschoold bent. Zelfs van een jong en ongeschoold iemand die tot zijn vijftiende in Afghanistan heeft gewoond kan echter verwacht worden dat hij enige notie heeft van de kalender die daar in gebruik is. Bevreemdend is ook dat u naast uw eigen stam, Otmanzai en de stam Dashin, geen enkele andere Pashtoun-stam bij naam kon noemen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar andere Afghaanse provincies in de buurt van Nangarhar noemde u merkwaardig genoeg ook Quetta, een stad in Pakistan (CGVS, p. 16). U verklaarde voorts dat Torkham een plaats is in uw district en dat u bij uw vertrek eerst naar daar bent gereisd (CGVS, p. 17). U bleek echter niet te weten dat er in Torkham een grenspost is met het buurland Pakistan. Gevraagd welk ander land er grenst aan uw district antwoordde u dat u het niet wist (CGVS, p. 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw herkomst uit het dorp Gerdi Ghaws in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar.

De door u voorgelegde documenten kunnen hieraan niets veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde wanneer ze vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen, wat in case duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Momandara gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Nangarhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio

hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 1 december 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor en op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 14, 18). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen hieromtrent (CGVS, p. 18-19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe

gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"I. BETREFFENDE DE BESTREDEN BESLISSING

De verwerende partij acht dat verzoeker er niet in geslaagd is te overtuigen dat hij uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zijn land van herkomst heeft verlaten, noch dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij acht inderdaad dat er geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde verblijf van verzoeker in Afghanistan.

a) Wat betreft het leven van verzoeker in zijn dorp

De tegenpartij meent dat de verklaringen van verzoeker betreffende zijn dagdagelijkse leven als jongere in het dorp Gerdi Ghaws vaag en weinig aannemelijk zijn.

1. Zo meent de tegenpartij ten eerste wat volgt :

Zo verklaart u nooit enige vorm van opleiding te hebben genoten, noch op school, noch in de moskee of madrassa, noch via privéles (CGVS, p. 4). Gevraagd naar de reden hiervoor zegt u dat u niet beseftte dat u naar school kon en dat u vaak thuis voor uw broers moest zorgen (CGVS, p. 5). U zegt echter ook dat er een moskee was naast uw huis (CGVS, p. 6). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u niet zou beseffen dat u een opleiding kon krijgen of dat daar nooit over zou gesproken zijn binnen uw familie. U zou op zijn minst moeten weten waarom uw ouders beslisten om u geen enkele vorm van onderricht te laten volgen.

Verzoeker heeft echter nooit beweerd niet te beseffen dat hij een opleiding kon krijgen of dat hij niet naar school kon gaan.

Inderdaad, verzoeker heeft gedurende zijn verhoor verklaard wat volgt (CGVS, p. 5) :

Ik was toen jong, ik besepte niet om te gaan studeren, ik was ook vaak thuis om voor andere broers te zorgen en mijn broer te helpen.

Hij heeft bijgevolg verklaard dat hij 'niet besepte om te gaan studeren' waarmee hij bedoelde dat hij het belang ervan niet inzag en niet besepte dat een opleiding en scholing essentieel zijn voor zijn verdere groei.

Verzoeker weerhoudt dat hij nooit naar school is gegaan en dit voor verschillende redenen :

Eerst en vooral is verzoeker Kuchi. De overgrote meerderheid van de Kuchi-kinderen gaat echter niet naar school zoals vermeld wordt in een artikel van de Central Asia Institute van 2013:

"(...)"¹.

(Vrije vertaling : De 110 kinderen die studeren aan de door het Central Asia Institute- ondersteund Kuchi-tentschool, zijn hard op weg de eerste geletterde generatie te zijn van hun semi-nomadische gemeenschap [...])

De aversie van de gemeenschap tegen onderwijs is niet gemeen, zei leraar Qari Hamidullah.

"Ouders hebben geen onderwijs, dus ze weten niet wat de waarde is van onderwijs," zei hij. "Dit is mijn taak en ik zal harder werken om de gezinnen te overtuigen hun kinderen naar school te sturen").

Dit wordt bevestigd in een artikel van ChildFund :

"(...)"².

(Vrije vertaling : In Afghanistan is de Kuchi-bevolking een migratiegroep die beperkte toegang heeft tot onderwijs. Kinderen van Kuchi, vooral meisjes, worden geconfronteerd met meerdere obstakels voor de toegang tot school, naast migratie, zoals veiligheid, afgelegen locaties en cultuur. De migratiepatronen van de Kuchi in combinatie met deze factoren resulteren in de scholing van slechts 6,6 procent van de jongens en slechts 1,8 procent van de meisjes).

Dit wordt ook bevestigd door een studie van de Karlstads University :

"(...)"³.

(Vrije vertaling : Het onderwijssysteem in Afghanistan is zo ontworpen dat het niet past in de levensstijl van Kuchi. Dit is een van de redenen, ook door de studie ondervonden, dat Kuchi-kinderen voor een groot deel geen onderwijs genieten).

De tegenpartij heeft met de etniciteit en stam van verzoeker helemaal geen rekening gehouden in de motivatie van de beslissing en heeft hieromtrent ook geen vragen gesteld aan verzoeker, hoewel verzoeker zijn etniciteit en stam vermeld heeft gedurende zijn verhoor (CGVS, p. 6).

Ten tweede kon verzoeker niet naar school gaan voor financiële redenen. Hij moest werken en voor zijn broers zorgen.

Verder kon verzoeker moeilijk naar de madrassa en de moskee gaan waardoor zijn opleiding nog minder voor de hand liggend was : De madrassa lag op ongeveer 40 minuten wandelafstand van verzoekers' huis in de bazaar van Gerdi Ghaws. In de moskee waren er weldegelijk lessen, maar omdat de imam niet altijd aanwezig was, was de frequentie ervan heel onregelmatig. Verder had de imam een heel slechte reputatie omdat hij mogelijk lid was van de Taliban.

2. Verder meent de tegenpartij wat volgt :

Uw familie bezat veel landbouwgrond, namelijk 26 of 28 jerib, waarvan zeker een deel gelegen naast jullie woning. Deze werden bewerkt door een landbouwer die in jullie dienst werkte. Daardoor moest u nooit meehelpen op het veld. Sterker nog, u werd verboden om naar de velden te gaan (CGVS, p. 6 en 11). Daardoor hebt u ook niet veel info over wat er op de velden gebeurde of waar ze precies lagen. Gevraagd naar de ligging zegt u vaag dat ze op een heuvel naast uw huis lagen (CGVS, p. 6). Als verklaring hiervoor zegt u dat in Afghanistan de kinderen niet naar de velden mogen omdat ze dingen zouden kapot maken (CGVS, p. 6). Het is opmerkelijk dat u als oudste zoon niet zou moeten meehelpen op het veld. Het is echter ongeloofwaardig dat het u verboden zou zijn naar het veld te gaan. Bovendien verklaart u dat er op jullie gronden gerst werd geteeld en dat dit gezaaid werd bij het begin van de zomer, terwijl uit informatie van het CGVS blijkt dat gerst in de provincie Nangarhar gezaaid wordt in oktober en november.

Niet alle 26 of 28 jerib werden bewerkt, maar enkel ongeveer 6 jerib. Het overige van de gronden was onbewerkt.

Verzoeker ging heel zelden naar de gronden die bewerkt werden omwille van verschillende redenen. Eerst en vooral was de veiligheidssituatie in dat gebied heel gevaarlijk omdat de Taliban er aanwezig waren. Zoals verzoeker gedurende zijn gehoor meermaals gezegd heeft, mocht hij daar dus niet naartoe gaan van zijn ouders.

Verder lagen deze velden ver van het huis van verzoeker en moest hij lang wandelen om er te geraken. Hij speelde dus niet op de velden en hoefde bijvoorbeeld niet langs of door de velden te gaan om zich ergens te begeven.

Hierdoor weet verzoeker weinig over de ligging van de velden en hoe deze bewerkt werden.

3. Betreffende de dagelijkse activiteiten van verzoeker in zijn dorp, acht tegenpartij wat volgt

U beweerde nooit naar school te zijn geweest, u moest niet meehelpen op de landbouwvelden van uw familie en u werkte pas een maand in de bakkerij voor u moest vluchten. Tijdens het gehoor werd u dan ook gevraagd om te vertellen wat u allemaal deed met de rest van uw tijd. U antwoordde dat u 's morgens ging bidden, daarna thuis thee dronk, daarna speelde met vrienden. Later op de dag moest u water gaan halen voor thuis en daarna bleef u thuis met uw familie (CGVS, p. 6). Er werd u gevraagd om wat meer te vertellen over met wie en waar u ging spelen. U noemde enkele namen van vrienden en verklaarde dat u ging spelen in de woestijn dicht bij uw huis (CGVS, p. 6). U werd aangespoord wat meer te vertellen. U herhaalde dat u ging spelen in de heuvel in de woestijn of bij andere huizen die lager gelegen waren (CGVS, p. 7). Daarop werd u gevraagd of u voorbeelden kon geven van specifieke plaatsen waar u ging spelen en waar er tijdens het spel iets leuks of interessants was gebeurd. U repliceerde dat u gewoon speelde en dat iedereen van elkaar probeerde te winnen (CGVS, p. 7). De vraag werd u nogmaals gesteld. Daarop vernoemde u incidenten die in uw regio gebeurd zijn (CGVS, p. 7). De vraag werd u nog een derde maal gesteld. U antwoordde dat als iemand verloren had hij werd gestraft (CGVS, p. 7). Opnieuw kon u echter geen enkel specifiek voorbeeld geven over iets dat u met uw vrienden zou hebben meegemaakt.

Later in het gehoor werd u nogmaals gevraagd om meer te vertellen over uw dagelijks leven. U werd er tevens op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u als oudste zoon geen taken of werkjes moest verrichten buiten water halen. Er werd u gevraagd om meer te vertellen over uw activiteiten en de plaatsen waar u naartoe ging. U vertelde dat u spelletjes speelde of naar het cricketveld naar de cricketspelers ging kijken (CGVS, p. 11). Nadat u werd aangespoord om meer te vertellen repliceerde u dat u voor de rest gewoon thuis zat, uw moeder hielp en water ging halen. U voegde hieraan toe dat u misschien de oudste zoon was maar dat dat niet betekent dat u al oud was (CGVS, p. 11). Zelfs van een jongere die in een dorp woonde kan echter verwacht worden dat hij op een meer doorleefde wijze kan vertellen over zijn vrienden en zijn dagdagelijkse activiteiten. Er werd u daarna nogmaals gevraagd voorbeelden te geven. U antwoordde: "meer weet ik ook niet, ik deed enkel de dingen die ik gezegd heb (...)" (CGVS, p. 12). U stelt vervolgens dat er twee populaire sporten waren in uw regio, cricket en karate, maar dat u daar voor te jong was dus dat u met de andere jongens met de knikkers speelde (CGVS, p. 12). Er werd daarna een laatste poging gedaan om een duidelijker beeld te krijgen van uw dagelijkse leven. U antwoordde dat er soms ruzies waren tussen jongens, waarna de ouders van de jongens eveneens op de vuist gingen. Meer wist u niet te zeggen (CGVS, p. 12).

Verzoeker heeft in eerste instantie heel concreet geantwoord op de vraag betreffende zijn dagdagelijkse activiteiten (CGVS, p. 6) :

Als je niet naar school ging en maar maand hebt gewerkt, vertel me dan eens wat je allemaal deed tijdens de dag .

's Morgens stond ik op, ik ging mijn gebed doen, dan kwam ik terug naar huis om thee te drinken om 8 uur, daarna ging ik naar buiten om te spelen, daarna ging ik water halen voor thuis, dan in de namiddag tegen de avond kwam ik dan naar huis, gewoon met de kinderen thuis zijn.

Hierna heeft tegenpartij aangedrongen om meer details te krijgen betreffende herinneringen van verzoeker in zijn dorp. Op deze vraag heeft verzoeker verschillende herinneringen gegeven, die weliswaar niet eigen zijn aan verzoeker. Hoewel het over algemene gebeurtenissen ging, waren die herinneringen toch precies. (CGVS, p. 7) :

Ja er zijn vroeger wel accidenten geweest tussen ons nomaden, koshian, en dashin, een andere stam. Ik heb vernomen van mijn moeder dat ze zei dat door Dashin de huizen werden aangevallen, in brand gestoken, wij zijn nomaden, nog een andere keer door de taliban is de tank van het leger afgepakt, twee

of drie jaar geleden, ze probeerden om de rivier over te steken, daarbij zijn commando's ter plaatse gekomen en hebben ze gevochten, dat was tussen Chaknawara een Lalpoor. Naar Chaknawar ben ik niet geweest, maar we konden het wel zien, die ligt aan andere kant van het water en men zei: daar ligt chaknawar.

Verzoeker heeft de vraag echter slecht verstaan en had niet begrepen dat de PO herinneringen van verzoeker betreffende zijn eigen leven wenste te horen.

Verder acht tegenpartij dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen huishoudelijke taken moest verrichten als oudste zoon van de familie. Terecht heeft verzoeker echter gewezen op zijn heel jonge leeftijd wanneer hij nog in Afghanistan was (hij heeft Afghanistan verlaten toen hij 15 jaar oud was). Verder moest hij weldegelijk helpen bij het huishouden zoals hij meermaals vermeld heeft gedurende zijn verhoor : water halen, koken enz.

4. Tegenpartij acht verder dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker nooit zijn dorp verlaten heeft omdat hij maar weinig concrete voorbeelden zou hebben kunnen geven betreffende incidenten in zijn dorp en weinig kan relateren over de aanwezigheid van de Taliban in zijn regio :

Daarnaast beweerde u dat u steeds in het dorp bleef en nergens anders naartoe ging. U zou uw dorp slechts eenmaal verlaten hebben zes jaar geleden om in het districtshuis uw taskara te gaan halen (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe het komt dat u nooit uw dorp verliet antwoordt u dat dit niet mogelijk was omdat buiten uw dorp mensen werden onthoofd en ontvoerd door personen die zich voordeden als ijsjesverkopers of sieradenverkopers (CGVS, p. 8). Gevraagd om daar meer over te vertellen verklaarde u dat er ontvoerders kwamen die kinderen ontvoerden voor losgeld en ook taliban (CGVS, p. 12). Gevraagd om wat meer te vertellen over de ontvoerders gaf u een voorbeeld van een kind dat zeven jaar geleden ontvoerd en vermoord werd, waarna de ontvoerder door dorpingen werd gelyncht (CGVS, p. 12). Recentere voorbeelden kon u niet geven. Hiernaar gevraagd antwoordde u: 'Het was dan ook de periode dat het zeer onveilig was, dagelijks zie je mensen die onthoofd zijn aan de begraafplaats, Afghanistan is onveilig, vooral onze plaats is zeer onveilig' (CGVS, p. 12). Daarna voegde u toe dat u eenmaal, toen u op weg was naar de bazaar, iemand zag die onthoofd was en dat u daarna schrik had om naar buiten te gaan (CGVS, p. 12). Daarna verandert u van onderwerp en sprak u over de imams die jongens overtuigden mee te bouwen aan de moskee, waarna ze gedwongen werden meegenomen en zelfmoordaanslagen moesten plegen (CGVS, p. 12). Ook hiervan kon u geen enkel voorbeeld geven. U beweerde dat wanneer ze jongens zagen die mooi waren en kettingen droegen, ze hen vroegen mee te gaan en religieuze dingen te leren (CGVS, p. 13). Er werd u een tweede maal om specifieke voorbeelden gevraagd. U antwoordde dat het bezit van een gsm met geheugenkaart bestraft werd (CGVS, p. 13). Andere voorbeelden kon u niet noemen (CGVS, p. 13). Gelet op bovenstaande is het niet aannemelijk dat u nooit uw dorp hebt verlaten.

Ook over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp kon u nauwelijks vertellen. U verklaart dat er taliban aanwezig was in uw dorp en dat ze naar uw dorp kwamen om mensen met wie ze problemen hadden aan te vallen en te vermoorden, vooral 's nachts (CGVS, p. 13). Opnieuw slaagde u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven van iemand in uw dorp met wie de taliban problemen zou hebben gehad, met uitzondering van een soldaat die volgens u werd aangevallen en vermoord (CGVS, p. 13). Ook verklaarde u dat het in uw dorp zo was dat, wanneer iemand wat geld had of er goed uitzag, andere dorpingen die persoon aanvielen in naam van de taliban. Gevraagd naar voorbeelden kunt u er echter verderom geen geven (CGVS, p. 14).

Gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw regio, antwoordde u dat de politie eens werd aangevallen, en dat de taliban er eens in slaagde een aantal tanks te veroveren, ongeveer vijf jaar geleden. Ook zegt u dat er altijd gevechten waren. Gevraagd om meer te vertellen over deze gevechten antwoordde u vaagweg dat de politie ongeveer drie jaar en half geleden werd aangevallen en dat verschillende agenten werden gegijzeld en vervolgens verbrand. Aangespoord om hier verder op in te gaan antwoordt u: "Bijna elke dag horen wij schoten van de andere kant van de rivier, van de raketten, van de wapens, ik heb van de kinderen gehoord dat er training wordt gegeven door de taliban aan andere leden, daarom worden ze ook vaak aangevallen door het leger" (CGVS, p. 15). U slaagde er echter opnieuw niet in om verdere voorbeelden te geven.

Toch weerhoudt verzoeker dat hij zijn dorp slechts één keer verlaten heeft om zij taskara te gaan halen.

Hij heeft zijn dorp nooit verlaten omwille van de veiligheidssituatie in de regio's rondom en kent bijvoorbeeld verschillende jongeren bij naam die verplicht werden zich aan te sluiten bij de Taliban : N. A. (...) en J. M. (...).

In tegenstelling tot wat de tegenpartij acht, heeft verzoeker verschillende voorbeelden kunnen geven van veiligheidsincidenten in zijn dorp, buiten de ontvoeringen :

Vb, CGVS, p. 6 (incident dat twee of drie jaar geleden voorkwam) :

(...)

CGVS, p. 10 (4-5 jaar geleden) :

(...)

CGVS, p. 15:

(...)

Verder heeft verzoeker meer verteld over hoe de Taliban te werk gingen in zijn dorp en regio:

Nee. Ik heb die dingen zelf ook gezien, ik weet het ook goed, ze komen daar en vragen geld aan mensen om hun geld af te staan. Als je geen geld heeft hangt volgende dag een brief aan je deur, waarin staat: je moet ons geld geven anders zullen we je niet in leven laten. Die mensen hebben eer, ze willen niet onteerd worden, toch geven ze geld 200 000 of 500 000.

Bij het lezen van de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat tegenpartij geen rekening houdt met de heel jonge leeftijd van verzoeker toen hij Afghanistan verlaten heeft.

Verzoeker heeft echter een heel kinderlijke, beeldige en subjectieve herinnering van zijn regio van herkomst en de incidenten die er zich hebben voorgedaan. Hij heeft bijgevolg moeilijkheden om op algemene vragen te antwoorden en concrete voorbeelden te geven.

Verder moet ook opgemerkt worden dat de Afghaanse cultuur heel erg verschilt van de Belgische cultuur : de ouderen spreken amper met hun kinderen over ernstige onderwerpen. Hierdoor kan verzoeker de gebeurtenissen enkel relateren via de perceptie van een kind dat gesprekken tussen volwassenen opving maar waaraan hij zelf niet deelnam.

In dezelfde zin is het ook belangrijk op te merken dat verzoeker een groot deel van deze incidenten niet zelf heeft meegemaakt.

b) Wat betreft de kennis van verzoeker over Momand Dara en Afghanistan

Verder meent tegenpartij dat de kennis van verzoeker over zijn district en Afghanistan significante lacunes vertoont.

Zo bleek dat u de Afghaanse kalender niet kunt gebruiken en dat u zelfs de naam van de eerste maand van het jaar niet kon noemen (CGVS, p. 3). Als verklaring hiervoor roept u in dat u niet geschoold bent. Zelfs van een jong en ongeschoold iemand die tot zijn vijftiende in Afghanistan heeft gewoond kan echter verwacht worden dat hij enige notie heeft van de kalender die daar in gebruik is. Bevreemdend is ook dat u naast uw eigen stam, Otmanzai en de stam Dashin, geen enkele andere Pashtoun-stam bij naam kon noemen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar andere Afghaanse provincies in de buurt van Nangarhar noemde u merkwaardig genoeg ook Quetta, een stad in Pakistan (CGVS, p. 16). U verklaarde voorts dat Torkham een plaats is in uw district en dat u bij uw vertrek eerst naar daar bent gereisd (CGVS, p. 17). U bleek echter niet te weten dat er in Torkham een grenspost is met het buurland Pakistan. Gevraagd welk ander land er grenst aan uw district antwoordde u dat u het niet wist (CGVS, p. 10).

Verzoeker heeft inderdaad Quetta genoemd als zijnde een provincie van Afghanistan. Hij heeft Quetta echter vermeld omdat hij van de stad gehoord had en dacht dat het een Afghaanse provincie was. Het feit dat verzoeker Quetta vermeldt heeft als een provincie duidt daarentegen op de afwezigheid van enige ingestudeerde kennis in hoofde van verzoeker. Hij heeft verder veel andere provincies kunnen noemen (CGVS, p. 16) :

Buiten Nangarhar, ken je nog andere provincies in Afghanistan?

Kaboel, Kandahar, Quetta, Mazar-I-sharif, logar, Laghman, Kunar, die namen heb ik geleerd.

Het feit dat hij geen andere Pashtoun-stammen kan noemen duidt ook op de afwezigheid van ingestudeerde kennis van verzoeker : hij heeft enkel de stammen kunnen noemen waarmee hij in contact kwam.

Verder heeft verzoeker andere belangrijke informatie kunnen geven betreffende zijn dorp, zijn regio en Afghanistan :

Zo heeft verzoeker bijvoorbeeld zijn dorps hoofd kunnen noemen (CGVS, p. 8) :

(...)

Verzoeker heeft ook veel andere details kunnen geven betreffende zijn dorp, waarmee geen rekening gehouden werd (CGVS, p. 9) :

(...)

CGVS, p. 9 :

(...)

CGVS, p. 10:

(...)

CGVS, p. 14:

(...)

Ook betreffende zijn provincie en Afghanistan heeft verzoeker precieze informatie kunnen geven :

CGVS, p. 5 :

(...)

CGVS, p. 15:

(...)

Tegenpartij maakt dus een gedeeltelijke lezing van de verklaringen van verzoeker en houdt duidelijk geen rekening met alle positieve antwoorden die verzoeker heeft kunnen geven gedurende zijn verhoor.

c) Conclusie

Gezien bovenstaande elementen, worden de twijfels van de tegenpartij duidelijk weerlegd: verzoeker bewijst voldoende dat hij weldegelijk afkomstig is uit Afghanistan, Nangarhar en er zijn hele leven gewoond heeft.

Verzoeker acht onder meer dat er bij de analyse van zijn herkomst geen rekening gehouden werd met:

- zijn kwetsbaar profiel,

- zijn Kuchi afkomst,

- het feit dat ongeletterd is en dat hij heel jong Afghanistan - verlaten heeft.

d) Wat betreft het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, moet vermeld worden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsaanvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « (...) »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die gevisieerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° X dd. 28 januari 2009 en RVV n° X dd. 2 oktober 2008).

Volgens vaste rechtsspraak kan de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk zijn zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een asielzoeker. Desgevallend wordt het voordeel van de twijfel toegepast.

Inderdaad, « (...) »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « (...) ».

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, onthefte het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RVV, n° X dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van asielzoekers (zie RVV, nr X dd. 23 juni 2009 ; RVV, nr X dd. 20 november 2008, RVV nr X dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat het objectieve risico bij de evaluatie van de nood aan bescherming zwaarder weegt dan de verklaringen van de asielzoeker, die soms met betrekking tot bepaalde aspecten onduidelijk kunnen zijn.

II. IN HOOFORDE: ERKENNING VAN DE STATUS VAN VLUCHTELING (Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980).

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt. De tegenpartij acht dat er geen geloof gehecht kan worden aan het verblijf van verzoeker in Afghanistan, Nangarhar, zonder duidelijk te stellen of deze twijfel al dan niet enkel het recente verblijf van verzoeker in Nangarhar betreft.

De Afghaanse herkomst van verzoeker blijkt niet in twijfel getrokken te worden en er kan duidelijk gesteld worden dat verzoeker in Momand Dara, Gerdi Ghaws, geleefd heeft gezien de vele details die hij heeft kunnen geven betreffende zijn dorp van herkomst.

Verzoeker vreest terug te keren naar Afghanistan voor de redenen die hij heeft kunnen uiteenzetten gedurende zijn verhoor, maar waarover weinig vragen gesteld werden :

Ik werd door mijn oom langs moederszijde gebracht naar een bakkerij om te werken, ik heb daar een maand gewerkt voor een baas. Op een dag heeft mijn oom een ander product Khamira meegegeven om dat bij het deeg te doen. Ik dacht dat het dit was, maar dat was dan vergif. Mijn baas heeft dat gezien, hij heeft me eerst een klap gegeven. Hij verwittigde de politie, ik werd door hen meegenomen. Daar hebben ze me een nacht in de cel gestoken, de volgende dag werd ik door mijn oom vrij gekregen op voorwaarden, dan kwam ik naar huis. Het was totaal anders, ik werd door mijn oom langs moederszijde naar de bakkerij gebracht, mijn oom heeft me vergif gegeven en gezegd dat te mengen met het deeg. Van het moment dat ik bezig was dat vergif in het deeg te mengen, heeft mijn baas me gezien en me een klap gegeven en gezegd met wat ik bezig was, daarna heeft die politiemensen verwittigd. Ik werd door die politiemensen naar de post gebracht, dezelfde nacht dat ik daar was hebben ze me ondervraagd. Ik zei dat ik het van mijn oom gekregen had, ze hebben mijn oom dan gearresteerd, volgende dag hebben ze me vrij gekregen onder voorwaarden, dorpshef stond borg voor mij. Mijn moeder heeft gezegd dat mijn oom lid was van de taliban en, nu gearresteerd is door de politie. Ik ben dan naar het huis van mijn oom geweest langs vaderszijde, ik ben daar 1 nacht gebleven, mijn moeder heeft dan afgesproken met iemand dat ik wegga van die plaats, ik ben dan eerst naar torkham gebracht en dan naar hier vertrokken.

III. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980).

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"(...)"

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Artikel 2 EVRM:

"(...)"

Artikel 3 EVRM:

"(...)"

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen elke handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden het recht op leven in gevaar te brengen. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving reëel is en dat de overheden van de Staat waarvan verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn het risico op vrijheidsberoving en het risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te verminderen en een adequate bescherming te bieden.

Verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer naar Nangarhar, provincie van herkomst van verzoeker zoals hierboven duidelijk bewezen werd.

In casu is verzoeker van mening dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Nangarhar een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon.

Verschillende betrouwbare bronnen bewijzen nog steeds de onveilige situatie in de regio van verzoeker in het noordoosten van Afghanistan.

De algemene situatie in Afghanistan is gekend en werd recent nog beschouwd als zorgwekkend:

"(...)"⁴.

(Vrije vertaling : Conflictgerelateerd geweld eiste in 2016 een zware tol van Afghanistan, met een algemene verslechtering van de civiele bescherming en het hoogste totale aantal burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA de systematische documentatie van burgerslachtoffers begon. Tegen een achtergrond van langdurige grondgevechten, drong het conflict door tot de burgerlijke plaatsen die gespaard zouden moeten worden van schade, met zelfmoordaanslagen in moskeeën, gerichte aanvallen tegen wijkcentra, bazaars en woonhuizen; en het gebruik van scholen en ziekenhuizen voor militaire doeleinden).

De UNAMA merkt dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren enkel gestegen is en in 2016 een piek heeft bereikt.

"(...)"⁵.

(Tussen 1 januari en 31 december documenteerde UNAMA 11.418 burgerslachtoffers (3.498 doden en 7.920 gewonden); een afname van het aantal gedode burgers met 2 procent en een toename van het aantal gewonden met 6 procent. Deze cijfers vertegenwoordigen een stijging van het aantal burgerslachtoffers met drie procent ten opzichte van 2015. Sinds 2009 heeft het gewapende conflict in Afghanistan het leven geëist van 24.841 burgers en 45.447 anderen gewond.

In 2016 documenteerde UNAMA recordaantallen burgerslachtoffers van grondaangelegenheden, zelfmoord- en complexe aanvallen en explosieve overblijfselen van oorlog, evenals het hoogste aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door luchtoperaties sinds 2009).

Betreffende Nangarhar, toont het rapport aan dat de situatie heel zorgwekkend is :

"(...)"⁶.

(Vrije vertaling : In 2016 zijn de burgerslachtoffers die worden toegeschreven aan Daesh / ISKP meer dan verdubbeld in de provincie Nangarhar).

"(...)"⁷.

(Vrije vertaling : UNAMA constateert met bezorgdheid dat Daesh / ISKP-strijders zich in 2016 vaak richtten op burgers en civiele doelwitten in de provincie Nangarhar, waaronder stamoudsten en religieuze, onderwijs- en gezondheidszorgfaciliteiten).

"(...)"⁸.

(Vrije vertaling : UNAMA constateert een aanzienlijke toename van burgerslachtoffers die uitsluitend door internationale strijdkrachten in de provincie Nangarhar zijn veroorzaakt).

Heel recente gebeurtenissen tonen aan dat deze informatie uiterst actueel is :

Op 31 december 2017 kwamen 18 personen om in een aanslag gedurende een begrafenis :

« (...) »⁹.

(Vrije vertaling : Ten minste 18 mensen werden gedood en 13 gewond bij een bomaanslag gedurende een begrafenis in Nangarhar, Oost-Afghanistan, op zondag 31 december, voor de laatste dag van een bloedig jaar 2017 in het land).

Op 2 januari 2018, werd een Amerikaanse soldaat gedood en 4 anderen gewond in gevechten in Nangarhar¹⁰.

Eind 2017 en begin 2018 werden een zestigtal Daesh-strijders gedood door het Afghaanse leger : « (...) »¹¹.

(Vrije vertaling : De woordvoerder van de gouverneur van de provincie Nangarhar, Ataulah Huguiani, heeft verklaard dat 65 jihadisten werden gedood en 18 gewond tijdens land- en luchtoperaties in het district Haska Mina. Volgens hem resulteerden de operaties ook in één gedode burger en 13 gewonde slachtoffer).

De situatie is dermate zorgwekkend dat verschillende scholen in Nangarhar momenteel gesloten zijn¹² en verschillende parlementsleden hun zorg hebben uitgedrukt betreffende de situatie : « (...) »¹³.

(Vrije vertaling : Vertegenwoordigers van Nangarhar in Wolesi Jirga (Lage Kamer) van het Parlement uitten op maandag hun grote bezorgdheid over de toenemende onveiligheid in de oostelijke provincie Nangarhar en vragen de regering om oplossingen te vinden).

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er worden besloten dat verwerende partij dus de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid en het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 schendt.

IV. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: Vernietiging van de bestreden beslissing

Het CGVS heeft de afkomst van verzoeker duidelijk eenzijdig geanalyseerd: tegenpartij heeft maar enkele elementen uit het gehoor genomen om de beslissing te motiveren, maar heeft andere positieve elementen klaarblijkelijk aan de kant geschoven.

Verder heeft tegenpartij helemaal geen rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker : hij is ongeletterd en was maar 15 jaar oud toen hij Afghanistan verlaten heeft.

Bijgevolg kan verzoeker vanzelfsprekend moeilijk concreet antwoorden op sommige vragen. Immers, hij heeft een heel kinderlijke, beeldige en subjectieve herinnering heeft van zijn regio van herkomst en van de incidenten die er zich hebben voorgedaan.

Verder heeft tegenpartij helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker Kuchi is en dus niet dezelfde culturele referenties heeft dan andere Afghanen van zijn leeftijd : hij gaat bijvoorbeeld niet naar school, kent de Afghaanse kalender enkel in termen van seizoenen enz.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur: o.a. het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw gehoord worden door tegenpartij. Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit het dorp Gerdi Ghaws in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers verklaringen over zijn dagdagelijks leven als jongere in het dorp Gerdi Ghaws

vaag en weinig aannemelijk zijn, dat (ii) verzoeker nauwelijks kon vertellen over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp en dat (iii) verzoekers kennis over zijn district en Afghanistan in het algemeen significante lacunes vertoont. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerd regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielaanvraag, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielaanvraag raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Gerdi Ghaws in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar en vervolging te vrezden door de taliban.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het dorp Gerdi Ghaws.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst zijn.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste

plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu heeft verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een taskara, een geboortecertificaat, twee dreigbrieven, een politie-aangifte en een envelop voorgelegd.

Wat betreft de taskara, het geboortecertificaat, de dreigbrieven en de politie-aangifte, kan vooreerst samen met de commissaris-generaal worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van verzoeker aan te tonen. Het voorgaande wordt bevestigd door de vaststelling dat het door verzoeker voorgelegde geboortecertificaat niet gedateerd en niet ondertekend is, zodat niet kan worden nagegaan door wie en wanneer het werd opgesteld. Bovendien strookt de informatie die erin voorkomt, met name dat verzoeker geboren zou zijn op 30 januari 2001, niet met de identiteitsgegevens die verzoeker invulde op de *"vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan"*, met name dat zijn geboortedatum 10 februari 2000 is (adm. doss., stuk 17, p. 2). Wat betreft de aangifte bij de politie oordeelt de Raad ten slotte dat het loutere feit van het indienen van een klacht bij de politie niet aantoont dat de feiten waarvan in het document dat naar aanleiding van de klacht werd opgesteld sprake is zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Het betreft immers het loutere neerschrijven van de verklaringen die verzoeker eenzijdig aflegde.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen echter geen geloof hechten aan zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Gerdi Ghaws in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers verklaringen over zijn dagdagelijks leven als jongere in het dorp Gerdi Ghaws vaag en weinig aannemelijk zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo verklaart u nooit enige vorm van opleiding te hebben genoten, noch op school, noch in de moskee of madrassa, noch via privéles (CGVS, p. 4). Gevraagd naar de reden hiervoor zegt u dat u niet beseftte dat u naar school kon en dat u vaak thuis voor uw broers moest zorgen (CGVS, p. 5). U zegt echter ook dat er een moskee was naast uw huis (CGVS, p. 6). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u niet zou beseffen dat u een opleiding kon krijgen of dat daar nooit over zou gesproken zijn binnen uw familie. U zou op zijn minst moeten weten waarom uw ouders beslisten om u geen enkele vorm van onderricht te laten volgen.

Uw familie bezat veel landbouwgrond, namelijk 26 of 28 jerib, waarvan zeker een deel gelegen naast jullie woning. Deze werden bewerkt door een landbouwer die in jullie dienst werkte. Daardoor moest u nooit meehelpen op het veld. Sterker nog, u werd verboden om naar de velden te gaan (CGVS, p. 6 en 11). Daardoor hebt u ook niet veel info over wat er op de velden gebeurde of waar ze precies lagen.

Gevraagd naar de ligging zegt u vaag dat ze op een heuvel naast uw huis lagen (CGVS, p. 6). Als verklaring hiervoor zegt u dat in Afghanistan de kinderen niet naar de velden mogen omdat ze dingen zouden kapot maken (CGVS, p. 6). Het is opmerkelijk dat u als oudste zoon niet zou moeten meehelpen op het veld. Het is echter ongeloofwaardig dat het u verboden zou zijn naar het veld te gaan. Bovendien verklaart u dat er op jullie gronden gerst werd geteeld en dat dit gezaaid werd bij het begin van de zomer, terwijl uit informatie van het CGVS blijkt dat gerst in de provincie Nangarhar gezaaid wordt in oktober en november.

U beweerde nooit naar school te zijn geweest, u moest niet meehelpen op de landbouwvelden van uw familie en u werkte pas een maand in de bakkerij voor u moest vluchten. Tijdens het gehoor werd u dan ook gevraagd om te vertellen wat u allemaal deed met de rest van uw tijd. U antwoordde dat u 's morgens ging bidden, daarna thuis thee dronk, daarna speelde met vrienden. Later op de dag moest u water gaan halen voor thuis en daarna bleef u thuis met uw familie (CGVS, p. 6). Er werd u gevraagd om wat meer te vertellen over met wie en waar u ging spelen. U noemde enkele namen van vrienden en verklaarde dat u ging spelen in de woestijn dicht bij uw huis (CGVS, p. 6). U werd aangespoord wat meer te vertellen. U herhaalde dat u ging spelen in de heuvel in de woestijn of bij andere huizen die lager gelegen waren (CGVS, p. 7). Daarop werd u gevraagd of u voorbeelden kon geven van specifieke plaatsen waar u ging spelen en waar er tijdens het spel iets leuks of interessants was gebeurd. U repliceerde dat u gewoon speelde en dat iedereen van elkaar probeerde te winnen (CGVS, p. 7). De vraag werd u nogmaals gesteld. Daarop vernoemde u incidenten die in uw regio gebeurd zijn (CGVS, p. 7). De vraag werd u nog een derde maal gesteld. U antwoordde dat als iemand verloren had hij werd gestraft (CGVS, p. 7). Opnieuw kon u echter geen enkel specifiek voorbeeld geven over iets dat u met uw vrienden zou hebben meegemaakt.

Later in het gehoor werd u nogmaals gevraagd om meer te vertellen over uw dagelijks leven. U werd er tevens op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u als oudste zoon geen taken of werkjes moest verrichten buiten water halen. Er werd u gevraagd om meer te vertellen over uw activiteiten en de plaatsen waar u naartoe ging. U vertelde dat u spelletjes speelde of naar het cricketveld naar de cricketspelers ging kijken (CGVS, p. 11). Nadat u werd aangespoord om meer te vertellen repliceerde u dat u voor de rest gewoon thuis zat, uw moeder hielp en water ging halen. U voegde hieraan toe dat u misschien de oudste zoon was maar dat dat niet betekent dat u al oud was (CGVS, p. 11). Zelfs van een jongere die in een dorp woonde kan echter verwacht worden dat hij op een meer doorleefde wijze kan vertellen over zijn vrienden en zijn dagdagelijkse activiteiten. Er werd u daarna nogmaals gevraagd voorbeelden te geven. U antwoordde: "meer weet ik ook niet, ik deed enkel de dingen die ik gezegd heb (...)" (CGVS, p. 12). U stelt vervolgens dat er twee populaire sporten waren in uw regio, cricket en karate, maar dat u daar voor te jong was dus dat u met de andere jongens met de knickers speelde (CGVS, p. 12). Er werd daarna een laatste poging gedaan om een duidelijker beeld te krijgen van uw dagelijkse leven. U antwoordde dat er soms ruzies waren tussen jongens, waarna de ouders van de jongens eveneens op de vuist gingen. Meer wist u niet te zeggen (CGVS, p. 12).

Daarnaast beweerde u dat u steeds in het dorp bleef en nergens anders naartoe ging. U zou uw dorp slechts eenmaal verlaten hebben zes jaar geleden om in het districtshuis uw taskara te gaan halen (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe het komt dat u nooit uw dorp verliet antwoordt u dat dit niet mogelijk was omdat buiten uw dorp mensen werden onthoofd en ontvoerd door personen die zich voordeden als ijsjesverkopers of sieradenverkopers (CGVS, p. 8). Gevraagd om daar meer over te vertellen verklaarde u dat er ontvoerders kwamen die kinderen ontvoerden voor losgeld en ook taliban (CGVS, p. 12). Gevraagd om wat meer te vertellen over de ontvoerders gaf u een voorbeeld van een kind dat zeven jaar geleden ontvoerd en vermoord werd, waarna de ontvoerder door dorpingen werd gelyncht (CGVS, p. 12). Recentere voorbeelden kon u niet geven. Hiernaar gevraagd antwoordde u: 'Het was dan ook de periode dat het zeer onveilig was, dagelijks zie je mensen die onthoofd zijn aan de begraafplaats, Afghanistan is onveilig, vooral onze plaats is zeer onveilig' (CGVS, p. 12). Daarna voegde u toe dat u eenmaal, toen u op weg was naar de bazaar, iemand zag die onthoofd was en dat u daarna schrik had om naar buiten te gaan (CGVS, p. 12). Daarna verandert u van onderwerp en sprak u over de imams die jongens overtuigden mee te bouwen aan de moskee, waarna ze gedwongen werden meegenomen en zelfmoordaanslagen moesten plegen (CGVS, p. 12). Ook hiervan kon u geen enkel voorbeeld geven. U beweerde dat wanneer ze jongens zagen die mooi waren en kettingen droegen, ze hen vroegen mee te gaan en religieuze dingen te leren (CGVS, p. 13). Er werd u een tweede maal om specifieke voorbeelden gevraagd. U antwoordde dat het bezit van een gsm met geheugenkaart bestraft werd (CGVS, p. 13). Andere voorbeelden kon u niet noemen (CGVS, p. 13). Gelet op bovenstaande is het niet aannemelijk dat u nooit uw dorp hebt verlaten."

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij bedoelde dat hij het belang van studeren niet inzag en niet beseftte dat een opleiding en scholing essentieel zijn voor zijn verdere groei en stelt dat hij nooit naar school is gegaan omdat hij Kuchi is en de overgrote meerderheid van Kuchi-kinderen niet

naar school gaan, om financiële redenen en omdat de madrassa op ongeveer 40 minuten wandelafstand van zijn huis gelegen was en de imam niet altijd aanwezig was en een slechte reputatie had, beperkt hij zich tot het geven van summiere verklaringen (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd hoe het komt dat hij nooit les had gevolgd, verklaarde verzoeker enkel dat hij nog jong was toen en niet besepte om te gaan studeren en dat hij ook vaak thuis was om voor zijn broers te zorgen (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag, p. 4-5). De commissaris-generaal oordeelde gelet op deze verklaring terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet zou beseffen dat hij een opleiding kon krijgen of dat daar nooit over zou gesproken zijn binnen zijn familie. Dat verzoeker niet naar school zou kunnen omwille van financiële redenen nu hij moest werken en voor zijn broers zorgen, stemt overigens niet overeen met zijn verklaringen dat zijn familie veel landbouwgrond bezat die werd bewerkt door een landbouwer en dat hij nooit moest meehelpen op het veld (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag, p. 6).

Ook waar verzoeker stelt dat slechts ongeveer 6 jerib van de landbouwgronden bewerkt werd en dat hij slechts zelden naar de gronden die bewerkt werden ging omdat de veiligheidssituatie in dat gebied heel gevaarlijk was en deze gronden ver gelegen waren van zijn huis, beperkt verzoeker zich tot het geven van summiere verklaringen (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Verzoekers verklaring dat de gronden ver van zijn huis gelegen waren strookt bovendien niet met zijn verklaringen op het CGVS dat "*in ons huis, binnen, daar lag het veld dat we klaarmaakten*", waarmee hij bedoelde dat de velden op de heuvel naast het huis lagen (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag, p. 6). Tevens is het niet ernstig dat verzoeker thans in het verzoekschrift de veiligheidssituatie en de aanwezigheid van de taliban aangeeft als reden waarom hij weinig weet over de ligging van de velden en hoe deze bewerkt werden, terwijl hij op het CGVS als reden hiervoor aangaf dat ze in Afghanistan zeiden dat als de kinderen naar de velden komen, ze alles kapot maken (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag, p. 6).

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij heel concreet heeft geantwoord op de vraag over zijn dagdagelijkse activiteiten, beperkt hij zich louter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft en tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker nog stelt dat hij de vraag van de *protection officer* van het CGVS naar herinneringen over zijn dorp slecht verstaan had en niet begrepen had dat de *protection officer* geen algemene herinneringen, maar herinneringen over zijn eigen leven wilde horen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*). Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat de vraag werd verduidelijkt nadat uit verzoekers verklaringen bleek dat hij deze in eerste instantie verkeerd begrepen had, doch ook uit verzoekers verklaringen na deze verduidelijking, met name dat "*er (...) wel veel dingen gebeurd (zijn), als iemand verloren had moest die dan gestraft worden, hij moest dingen doen zoals oren pakken, zitten en opstaan, of een voet langs achter met de hand vastnemen en staan*", blijkt niet dat verzoeker in staat was om op een doorleefde wijze te vertellen over eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen dagdagelijkse leven (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag, p. 7).

Waar verzoeker de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn (gebrek aan) huishoudelijke taken tracht te vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd, slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing, met name dat het weinig geloofwaardig is dat hij als oudste zoon geen taken of werkjes moest verrichten buiten water halen, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker was volgens zijn verklaringen immers vijftien jaar toen hij uit Afghanistan vertrok, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk niet naar school ging en niet meehielp op de velden van zijn familie, meer deed dan alleen bidden, thee drinken, spelen met vrienden en water halen en eventueel koken samen met zijn moeder.

Door in het verzoekschrift te weerhouden dat hij zijn dorp slechts één keer heeft verlaten om zijn taskara te gaan halen en verder nooit omwille van de veiligheidssituatie in de regio, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van zijn verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker nauwelijks kon vertellen over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“U verklaart dat er taliban aanwezig was in uw dorp en dat ze naar uw dorp kwamen om mensen met wie ze problemen hadden aan te vallen en te vermoorden, vooral 's nachts (CGVS, p. 13). Opnieuw slaagde u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven van iemand in uw dorp met wie de taliban problemen zou hebben gehad, met uitzondering van een soldaat die volgens u werd aangevallen en vermoord (CGVS, p. 13). Ook verklaarde u dat het in uw dorp zo was dat, wanneer iemand wat geld had of er goed uitzag, andere dorpingen die persoon aanvielen in naam van de taliban. Gevraagd naar voorbeelden kunt u er echter wederom geen geven (CGVS, p. 14).

Gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw regio, antwoordde u dat de politie eens werd aangevallen, en dat de taliban er eens in slaagde een aantal tanks te veroveren, ongeveer vijf jaar geleden. Ook zegt u dat er altijd gevechten waren. Gevraagd om meer te vertellen over deze gevechten antwoordde u vaagweg dat de politie ongeveer drie jaar en half geleden werd aangevallen en dat verschillende agenten werden gegijzeld en vervolgens verbrand. Aangespoord om hier verder op in te gaan antwoordt u: “Bijna elke dag horen wij schoten van de andere kant van de rivier, van de raketten, van de wapens, ik heb van de kinderen gehoord dat er training wordt gegeven door de taliban aan andere leden, daarom worden ze ook vaak aangevallen door het leger” (CGVS, p. 15). U slaagde er echter opnieuw niet in om verdere voorbeelden te geven.”

Door in het verzoekschrift enkele passages uit het gehoorverslag aan te halen over incidenten in zijn dorp, slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing die hebben geleid tot de vaststelling dat hij over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp nauwelijks kon vertellen, te weerleggen. De door verzoeker aangehaalde incidenten betreffen immers enerzijds incidenten waarbij de taliban niet betrokken was, namelijk accidenten tussen koshian en dashin en overstromingen, en anderzijds de twee incidenten die in de bestreden beslissing ook werden aangehaald, met name een incident van ongeveer drie en een half jaar geleden waarbij de politie werd aangevallen en een incident van ongeveer vijf jaar geleden waarbij de taliban een aantal tanks veroverd had.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij op heel jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft en moeite heeft om op algemene vragen te antwoorden, wordt er op gewezen dat ook van een jonge persoon die nooit enig onderwijs genoten heeft, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat de omstandigheid dat verzoeker op jeugdige leeftijd zijn land heeft verlaten niet inhoudt dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Waar verzoeker nog opmerkt dat de Afghaanse cultuur heel erg verschilt van de Belgische cultuur en dat de ouderen er amper met hun kinderen spreken over ernstige onderwerpen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat de motivering ervan onredelijk is.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers kennis over zijn district en Afghanistan in het algemeen significante lacunes vertoont. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt beargumenteerd:

“Zo bleek dat u de Afghaanse kalender niet kunt gebruiken en dat u zelfs de naam van de eerste maand van het jaar niet kon noemen (CGVS, p. 3). Als verklaring hiervoor roept u in dat u niet geschoold bent. Zelfs van een jong en ongeschoold iemand die tot zijn vijftiende in Afghanistan heeft gewoond kan echter verwacht worden dat hij enige notie heeft van de kalender die daar in gebruik is. Bevreemdend is ook dat u naast uw eigen stam, Otmanzai en de stam Dashin, geen enkele andere Pashtoun-stam bij naam kon noemen (CGVS, p. 16). Gevraagd naar andere Afghaanse provincies in de buurt van Nangarhar noemde u merkwaardig genoeg ook Quetta, een stad in Pakistan (CGVS, p. 16). U verklaarde voorts dat Torkham een plaats is in uw district en dat u bij uw vertrek eerst naar daar bent gereisd (CGVS, p. 17). U bleek echter niet te weten dat er in Torkham een grenspost is met het buurland Pakistan. Gevraagd welk ander land er grenst aan uw district antwoordde u dat u het niet wist (CGVS, p. 10).”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, duidt de omstandigheid dat hij Quetta noemde als provincie in Afghanistan net wel op het (slecht) ingestudeerd karakter van zijn kennis van de

Afghaanse provincies. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij deze namen heeft geleerd (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag, p. 16). Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoeker, die niet eens de Afghaanse kalender kan gebruiken, die naast zijn eigen stam en de stam Dashin geen enkele andere Pashtoun-stam bij naam kan noemen en die niet weet welk land er aan zijn district grenst, wel vlot verschillende provincies in Afghanistan kan noemen. Dat uit de omstandigheid dat verzoeker slechts twee stammen van de Pashtoun zou kennen zou blijken dat hij dit niet heeft ingestudeerd, doet niets af aan het bevreemdende karakter van zijn gebrekkige kennis hierover.

De kennis die verzoeker wel kan aantonen, zoals het kunnen noemen van zijn dorps hoofd, een aantal details over fabrieken, vervoerswagens, slagerijen, bandenwinkels, de bazaar, een middelbare school en een privéopleidingscentrum, over een kliniek en apothekers, de rivier Durbaba, de districten rond zijn district, de weg naar Jalalabad, de munten en de president van Afghanistan, doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis omtrent zijn regio van herkomst en Afghanistan in het algemeen. Zijn kennis van de namen van de districten rond zijn district, evenals van het dorps hoofd en de weg naar Jalalabad, kunnen bovendien eenvoudig worden ingestudeerd. De overige informatie die verzoeker gaf, weegt evenmin op tegen de hogervermelde vaststellingen inzake zijn (gebrek aan) kennis over zijn district, nu zij eerder vaag, algemeen en moeilijk verifieerbaar is, of, wat zijn kennis van de gebruikte munten en de president van Afghanistan betreft, algemene kennis is die een gemiddelde Afghaan zou kunnen bezitten. Aldus houdt verzoeker niet dienstig voor dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen heeft gemaakt.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn herkomst uit het dorp Gerdi Ghaws in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar aannemelijk te maken. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het dorp Gerdi Ghaws in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Gerdi Ghaws in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk

van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN